

Hoe koopt u lingerie waarmee uw vrouw echt tevreden is?

De valkuil van Valentijn

De één vindt het een van de leukste feesten van het jaar, de ander gruwelt bij de gedachte aan zoetgevooid en gecommmercialiseerde romantiek. Valentijn, ook wij houden er niet altijd van. Onder meer omdat we van de lingerie die we dan krijgen vaker triest dan blij worden, laat staan dat ze ons zou opwinden. Daarom: de waarheid over lingerie. Heren, lees en leer.

DOOR SABINE CLAPPAERT

Valentijnsdag, sommigen onder ons vinden die dag even weerzinwekkend als koude soep op een maandagochtend. Het idee alleen al om een volgepakt restaurant binnen te stappen dat uitpakt met een speciaal Valentijnsmenu en je met poëtische hoogstandjes als 'hartjes van tonijn op een stomend bedje van wilde rijst' om de oren slaat... Of kijkt u wel uit naar een ruiker belachelijk dure rode rozen of, godbetert, een knalrode kanten beha die is ontworpen voor een boezem à la Dolly Parton - die u toevallig niet torst?

Mannen en lingerie. Aaah... Lingerie. Het cadeaupapier van het vrouwelijke lichaam. Maar de meeste mannen - daar kunnen we niet omheen - blinken niet uit in kleurcoördinatie of het kiezen van mooi of gepast cadeaupapier. En velen zien het vooral als cadeaupapier dat er zo snel mogelijk af moet. Terwijl vrouwen ook buiten de sekssfeer van hun lingerie willen genieten. Stel dat er een ongeluk gebeurt en je wordt afgevoerd naar de spoed, dan wil je niet sterven van schaamte over dat hoerige ding in foute rode kant dat je alleen draagt om de schenker te plezieren.

En toch, ter verdediging van alle mannen: mooie, sexy en ook nog eens stijlvolle lingerie vinden is niet eenvoudig, zelfs niet voor een vrouw. Lingerie moet namelijk aan zoveel eisen voldoen. Vandaag willen we praktisch en zonder tierelantijntjes, vanavond donkere en gewaagde femme fatale, morgen een speelse Betty Booplook... Het is makkelijk noch eenvoudig om de juiste uit te pikken. Daar hangt dat ding dan aan een kapstokje, niet simpel om er je geliefde in voor te stellen. Maar simpel, dat is de vrouw die een passionele, allesverterende liefde waard is ook niet. Dat is net het spannende aan ons, toch?

Enfin, genoeg geplaagd, laten we u een handje helpen.

Tip 1 Koop niet voor uzelf maar voor uw geliefde. Dit betekent dat u moet denken als een vrouw. Vrouwen verkiezen mooi boven hoerig, hechten belang aan kwaliteit en zijn bereid om geld uit te geven aan lingerie. Doe dat dus ook.

Tip 2 Ken uw vrouw. Zoek de juiste maat. Thuis komen met een verkeerde maat wijst op een gebrek aan aandacht, en dat kwetst haar. Erken dat uw vrouw geen sletterige Pussycat Doll is, en dat een stevige boezem niet blij is met een beha die uit niet meer bestaat dan twee driehoekjes. Of dat een gevulde kont niet staat met een stringachtig niemendalletje.

Tip 3 Koop nooit een Sloggi of een buikjesdimmend model, dat is dodelijk voor de romantiek. Snuffel desnoods eens door de lingerielade om een idee te krijgen van haar smaak - die u in feite zou moeten kennen, maar toch. Ziet u weinig fantasietjes zoals streepjes of bloemen, blijf daar dan van weg. Ziet u veel kant of vrolijke kleurtjes, dan weet u waarmee gescoord.

Tip 4 Zoek de gulden middenweg. U houdt van gewaagd, zij van stijlvol? Ga dan voor een tulle of transparant modelletje in een poederachtige tint. Van een topmerk, dat spreekt.

Tip 5 Wees eerlijk tegen de verkoopster, hoe meer informatie ze heeft over het geliefde lichaam, hoe beter ze u van dienst kan zijn. Zij kent de vrouwelijke gevoeligheden - of zou ze moeten kennen - en zal u dus geen joekel van een slip aansmeren als uw vrouw niet fier is op haar dikke kont. En o ja, koop bij voorkeur in een boetiek waar men geen graten vindt in ruilen. Als het dan toch fout loopt, is er nog geen man overboord. Letterlijk noch figuurlijk.

FOTO: LALO GONZALEZ

Lingerie en vrouwenfantasie

Een vrouw mag dromen, niet? Stel dat we een man mochten kiezen om lingerie te kopen voor ons, wie zouden we eropuit sturen? En wie zeker niet? Wie haalt het 'Laat maar komen'-lijstje, wie het 'Laat maar zo'-lijstje?

Laat maar komen

● **Leonard Cohen, die ons helemaal zal veroveren met zijn uitmuntende keuze: een sober en stijlvol zwart**

setje en een hartverscheurend liefdesgedicht.

● **Nick Cave. Omdat hij zonder twijfel zal aandra- ven met een retro-cowgirlsetje met**

zwarte en rode kwastjes, handgemaakte cowboylaarzen en een rocksterren-grijs die ons het avontuur van ons leven belooft. Yeah baby: "I am breathless over you."

● **Nicolas Sarkozy, want Fransen kennen wat van lingerie. Wie twijfelt nu aan zijn talent terzake**

als hij zelfs Carla Bruni gelukkig kan houden?

● **De gevaarlijke jongens uit onze stoutste dromen: Jude Law, Edward Norton, Kamagurka, Arno en Gary Oldman.**

Laat maar zo

● **Regi. Stel dat hij terug komt gestuiterd met doorzichtige, fluoroze lapjes en je met zijn breedste**

glimlach ook nog eens de bijbehorende fluogele lichaamsverf in de handen duwt?

● **Yves Leterme, omdat het dan hoogstwaarschijnlijk grote muisgrijze onderbroeken**

worden waarvoor zelfs onze oma haar neus zou optrekken.

● **David Beckham, omdat hij misschien wel mooi is om naar te kijken. Maar... Maar...**

Er zijn gewoon te veel spon- taan opwellende 'maars'.

● **Verdiene ook hun plaatsje op deze lijst: Vladimir Poetin, Rik Torfs, Gordon Brown, Ignace Crombé, prins Laurent, Carl Huybrechts... Mannen die we ons proberen in te beelden in een lingeriewinkel, maar die onze fantasie er genadeloos weer uitzwiert.**

Noot aan de lezer: alle meningen die hierboven worden verwoord zijn niet meer zijn dan buitensporige verzinsels van onze overactieve verbeeldingskracht en kunnen in geen geval aan dit blad of aan de auteur van dit artikel worden toegeschreven.

LUT@DEMORGEN.BE Psychotherapeute Lut Celie ontrafelt het complexe leven van volwassenen en kinderen

Jezelf geven of weggeven?

Misschien vreemd dat dit thema op de feestdag van de liefde wordt aangesneden, maar de vraag die deze week binnenviel, leek in zoveel opzichten interessant dat negeren onverantwoord zou zijn. "Als het op de liefde aankomt, hoe bepaal je dan de grens tussen jezelf geven en jezelf weggeven? Hoe vind je evenwicht, binnen die zoektocht naar ultiem graag zien, tussen trouw blijven aan wie je bent en je uitsloven voor de andere(n)? Waar eindigt jezelf niet ontzien en concessies doen? Moet er altijd water bij de wijn, welke offers mogen wel en niet?" Opmerkelijk was vooral dat in de vraagstelling al een stuk van het antwoord zat: dat het belangrijk is naar een evenwicht te streven in de (nieuwe) zoektocht naar liefde.

Het dilemma is wellicht bekend bij vrouwen die zich in een relatie jarenlang hebben gegeven, daar het beste uit puurden, veel van zichzelf uitdeelden en iets minder terugkregen, of toch minder dan ze verwacht hadden. Tot ineens het besef doorweekt dat de voldoening zoek is, dat analyse en handelen zich opdringen. Eens gescheiden - 'bevrijd', zeggen sommigen - en opnieuw op zoek naar waarachtige verbindingen staan die vrouwen voor de hamvraag: hoe wil ik me geven in de toekomst

zonder (alweer) stukken van mijzelf kwijt te spelen?

Opvallend is dat velen die de ware liefde betrachten niet meteen het traject uitkiezen dat innerlijk het best bij hen past, maar wel allerlei middelen uitproberen en compromissen sluiten om dat geluk snel te verwerven. Ze weten doorgaans wel, rationeel toch, wat hen tot geluk kan voeren. Maar 'jezelf', wat is dat? Hoe ziet die kern die je wilt koesteren en bevredigen eruit? Nu is 'jezelf zijn' vandaag al niet simpel, je moet je door een groot takkenbos wringen, aan grote verwachtingen en triviale eisen voldoen. Blijkbaar zien anderen ook sneller wie jij bent. Hoeveel keer per dag wordt niet gezegd 'jij bent iemand die', en durft dat al eens af te wijken van wat je zelf vindt. Tot slot heb je de maatschappelijke tendensen die je als vrouw vandaag danig beïnvloeden. Wie vindt tussen die impulsen nog haar eigen kern?

Er is een groot verschil tussen jezelf geven en jezelf weggeven. Het eerste doe je nog binnen grenzen die je zelf bewaakt. Wie zich weggeeft, staat een deel van zichzelf af en ervaart dat als een verlies, als zich tekortdoen. Maar hoe goed kennen we het eigen wezen en, eens gekend: hoe zorgen we voor onszelf? Geen sinecure.

Dat ervoer ook die vrouw van midden de veertig die het ineens echt niet meer wist. "Wat heb ik in mijn leven misdaan, om dit te verdienen?", stak ze van wal. "Twee kinderen heb ik grootgebracht. Ze zijn intussen volwassen. Ook voor mijn man, een bedrijfsleider, heb ik me totaal gegeven. Ik liet er zelfs

Wat zich af en toe opdringt, is introspectie. Jezelf afvragen: 'Wat wil ik?' Zonder je egoïstisch of schuldig te voelen

mijn job voor staan. Ik gaf iedereen de zorg die nodig was. En nu zijn ze allemaal vertrokken, ook mijn man. Ik kom tot de vaststelling dat ik nooit mijn grenzen bewaakte en dus geen respect terugkreeg. Maar wat erger is: ik ken mijn eigen behoeftes niet

meer. Dat uit zich in de kleinste dingen. Onlangs stond ik bij de bakker. Hij vroeg me: 'Wat wilt u mevrouw?' Ik antwoordde: 'Mijnheer, ik weet het niet.' Ik wist perfect welke koffiekoeken mijn man graag had en wat mijn kinderen prefereerden, maar mijn eigen smaak leek zoek. Ik ben zonder aankopen en volledig ontdaan naar huis gegaan."

Dat lijkt extreem, maar wellicht herkennen vrouwen 'lichtere vormen' van beduusd achterblijven, niet meer weten wat hun voorkeuren en smaken zijn, of hun verlangens wat de liefde betreft.

Daar sta je dan als vrouw van *thirtysomething*. Levendig, bewust, met doelen in het leven maar ook met het besef dat je jarenlang in aanpassing ging. Zelfs in je zogenaamd bewuste handelen hield je meestal rekening met wat anderen dachten en bleef je minder trouw aan jezelf dan gedacht. Eens op zoek naar nieuwe relaties moet je vaststellen, zoals de vrouw bij de bakker: ik weet niet wat ik wil.

Het zou zo mooi zijn indien vrouwen trouw konden blijven aan zichzelf. Trouw blijven in de zin van: ik leer me goed te voe-

len in eigen vel, maar ik sluit me daar niet in op, ik straal dat uit en breng dat in verbinding met anderen. En ik weet: als ik mijn eigen grens overschrijd, zal ik geleefd worden, uitgeput geraken en gefrustreerd achterblijven. Kortom, wat zich af en toe opdringt, is introspectie. Jezelf afvragen: 'Wat wil ik?' Zonder je egoïstisch of schuldig te voelen, wetend dat de stroom verdergaat, dat contacten onderhouden moet worden, dat er gewerkt en liefgehad moet worden, en dat lichamelijke en andere behoeftes naar bevrediging zoeken.

Ik heb ondervonden dat het helpt om in twijfelperiodes lijstjes te maken. Linkerkolom: dit wou ik. Middenkolom: dit deed ik. Rechterkolom: met dit gevoel bleef ik over, wat gaf ik en wat verloor ik. Eerlijk noteren biedt een mooi overzicht en als je van die lijstjes na dagen of weken een synthese maakt, kun je tot opmerkelijke conclusies komen. Je merkt duidelijk waar je behoefte werd ingelost en waar je capituleerde. Eigenlijk kan slechts één iemand het gepaste antwoord geven op de hierboven gestelde vraag. Jijzelf. Maar... Wie is dat?

Hebt u vragen? Bedenkingen? Twijfels? Stuur die naar wax@demorgen.be met vermelding 'Lut'. Helaas kunnen wij niet alle vragen persoonlijk beantwoorden.